

RIJEČ UREDNIKA

Stari su Latini govorili da je povijest učiteljica života. Sveukupno je čovjekovo postojanje obilježeno poviješću. Svaki trenutak koji prolazi postaje dijelom povijesti. Svaki čovjek je dio povijesti kojoj on doprinosi svojim životom i radom. U raznim razdobljima čovjekova postojanja na povijest se različito gledalo. Neki je pojedinci, skupine i narodi proučavaju i čuvaju, drugi to smatraju nepotrebnim. Nešto se slično događa i u Crkvi i na specifičnom katehetskom i religijskopedagoškom području. Moglo bi se čak ustvrditi da živimo u vremenu kada se povijest sustavno zanemaruje, a ponekad gotovo i prezire. Onaj tko bi takav stav ozbiljno prihvatio i provodio, ipak ne bi bio u pravu. Zanemari-vanje povijesti, njezino nijekanje, iskripljavanje ili uljepšavanje ne donose ništa dobro. Jednako tako ni preuveličavanje njezina značenja.

Imajući sve to na umu i želeći doprinijeti boljem upoznavanju naše novije katehetske i religijskopedagoške povijesti, u ovaj smo broj uvrstili članak koji govori o Katehetskom uredu Zagrebačke nadbiskupije. Iako je ta nadbiskupija u novije vrijeme znatno smanjena, ipak je još uvijek, i to ne samo u hrvatskim razmjerima, velika. Ono što je veliko često zna biti i složeno, ali i povijesno vrlo zanimljivo. Aktualni predstojnik Katehetskog ureda Zagrebačke nadbiskupije, Josip Jakšić, u svom članku prikazuje povijest i sadašnjost, organizaciju i djelovanje te ustanove. Njezina bogata povijest i mnogostruka djelatnost u današnje vrijeme dio su i naše povijesti. Čitajući te stranice, otkrivamo kako se na ovim prostorima pisala i stvarala današnja katehetska stvarnost. Iako razni dokumenti učiteljstva opće i naše Crkve govore o biskupijskom katehetskom uredu, ipak je povijest zagrebačkog, a tako i svih ostalih katehetskih ureda u našoj Crkvi vrlo bogata i složena. Neki imaju dulju, a neki kraću povijest, neki su nastajali u doba komunizma, a drugi su utemeljeni tek pred koju godinu. To posebno vrijedi za novoustanovljene biskupije. Neke povijesne činjenice o nastanku, ustroju i djelovanju zagrebačkoga Katehetskog ureda poznate su široj javnosti, dok je veći dio njegove bogate povijesti ipak manje poznat. Štoviše, i današnji njegov ustroj i djelovanje još su uvijek u javnosti nedovoljno poznati. Stoga će, uvjeren sam, ovaj članak pomoći mnogima da upoznaju ne samo bogatu povijest nego i složenu i razgranatu djelatnost i sadašnju stvarnost zagrebačkoga nadbiskupijskog Katehetskog ureda. Nadajmo se da će to biti poticaj svima da s njime više i bolje surađuju te zajednički porade na njegovom daljnjem rastu i djelovanju.

Sljedeća dva članka govore nam o razmišljanjima i iskustvu kateheta i vjeroučitelja u inozemstvu. Španjolac J. M. Pérez Navarro pošao je u potragu za identitetom današnje kateheze. Svjestan učestalog govora o krizi, on se vraća temeljima te propituje biblijsko iskustvo ne bi li tako otkrio i odgovor na svoje pitanje. Kao što je život staro-

zavjetnog Abrahama i njegove žene Sare bio ispunjen mnogim promjenama, kušnjama i iznenađenjima, tako se i u našem današnjem životu, pa i na katehetskom području, događa nešto slično. Abraham, praotac naše vjere, može nam u tome biti poticaj i uzor. Današnja kateheza treba se mijenjati kako bi sutra mogla biti kateheza sukladna tadašnjem »danas«. Valja poraditi i na tome da kateheza postane shvatljiva i poželjna. Autor stoga predlaže usredotočenje na iskustvo osoba i ispravno katehetsko vrednovanje procesa blizine. Riječ je o katehezi koja je pozvana stvarati zajednice odrasle u vjeri, koja računa s Bogom. Život katehetskih djelatnika i onih koje se poučava, svih koji sudjeluju u katehetskom procesu, treba potvrđivati kako je to stvarnost koju je moguće postići i u kojoj se može zadovoljno i sretno živjeti.

Kateheza i katehetsko djelovanje nikada ne smiju biti odvojeni od stvarnoga života. U ljudskom životu uvijek su, pa tako i danas, bili važni ljudski osjećaji. Uvjeren sam da će razmišljanje talijanskog vjeroučitelja G. Marchionija biti poticaj i nadahnuće i hrvatskim vjeroučiteljima da veću pozornost obrate svojim vlastitim osjećajima kao i osjećajima svojih vjeroučenika. Štoviše, vjeroučitelj je pozvan odgajati osjećaje svojih vjeroučenika. To ne podrazumijeva ni jeftino ulaganje niti iskorištavanje ili zlostavljanje. Riječ je o odgojno-prosvjetnom djelovanju koje, potpomognuto osobnom vjeroučiteljevom vjerom, vjeroučeniku pomaže da, bez indoktriniranja, ispravno vrednuje i odgaja samoga sebe i svoje osjećaje. Put je težak, putovanje dugačko, ali onima koji na njemu ustraju svakog će se dana otvarati nova obzorja koja će usrećivati i njihovu osobnu nutrinu i njihovo sveukupno okruženje. A to je također jedan od ciljeva i zadataka školskog vjeronauka.

O sličnoj temi, ali na drugom području, govori i članak M. Ivančevića. Kao duhovni sin sv. Ivana Bosca, on nastoji bolje upoznati ono što je u boscovskom duhovnom putu nadahnuće i prožeto iskustvom i mišlju ženevskoga biskupa i sveca Franje Saleškoga. Jedan od važnih elemenata za bolje shvaćanje tog područja svakako je i *želja*. Autor u ovome članku promišlja o mjestu i ulozi želje u duhovnome životu, ne zanemarujući pritom ni doprinos antropoloških znanosti.

I dva posljednja članka zaslužuju pozornost. S jedne strane tu je poziv na biblijski utemeljeno promišljanje o suvremenoj obitelji, a s druge je poziv na bolje upoznavanje i ispravno vrednovanje liturgije i glazbe.

Uz već uobičajeno upoznavanje s nekim novijim izdanjima, preostaje mi da vas još podsjetim na to kako se naše uredništvo odnedavno nalazi na novoj adresi. Svima koji nam budu pisali unaprijed zahvaljujem, a onima koji nas požele i osobno posjetiti unaprijed izražavam srdačnu dobrodošlicu.

Urednik